

Zavolala na zraněného: „Záchranka už je na cestě. Jsem z NYPD. Slezu za vámi.“

„Bože, to bolí!“ Další zmučený křik a Sachsová pocítila na prsou chvění.

Ze všeho nejdřív je nutno zastavit krvácení. A ty jsi jediná, kdo to může udělat. Tak sebou pohni!

Zatlačila otevřený panel ještě více dozadu. Amélie Sachsová neměla ve zvyku zdobit se šperky, ale ten jediný, který nosila – prstýnek s modrým kamenem – si teď sundala z prstu v obavě, že by jí mohl vtáhnout ruku mezi ozubená kola. Nešťastník sice jednu polovinu převodovky zablokoval vlastním tělem, ale druhá, která poháněla schody směřující dolů, se otáčela dál. Amélie se snažila ignorovat klaustrofobii a spouštěla se do úzké šachtice. Příčky uzounkého žebříku, který používali údržbáři, byly postříkané krví. Ubožák se pravděpodobně řízl o ostrou hranu přístupového panelu, když padal do jámy. Sachsová položila nohu na spodnější příčel a pevně se chytila rukama té nahoře. Kdyby uklouzla, spadla by buď na zraněného muže, nebo na roztočenou převodovku. Jednou jí podrážka opravdu podklouzla a sjela z žebříku. Držela se tak pevně, až se jí svaly roztrásly v křeči. Noha v kožené botě se otřela o ozubené kolo, které vyrylo vrub do podpatku a zatahalo za lem nohavice džínsů. Šklubla nohou do bezpečí.

Krátce vydechla a pokračovala v sestupu... Drž se, drž se. Netušila, zda to říká nahlas, nebo jen v duchu, ale povzbuzení bylo určeno oběma.

Nešťastníkův křik slábl. Popelavou tvář měl staženou bolestí, pokožka se leskla potem.

„Prosím, ach bože, ach bože...“

Opatrně se vyhnula běžící části převodovky, i když jí na krvavém povrchu dvakrát podjela bota. Zraněný mimoděk vykopl nohou a tvrdě ji zasáhl do boku. Sachsová přepadla nad roztočená ozubená kola.

Podářilo se jí zadržet pád těsně předtím, než se obličejem dotkla kovu. Znovu uklouzla a zachytila se. „Jsem policejní důstojník,“ opakovala. „Záchranáři dorazí každou chvíli.“

„Je to zlé. Moc zlé. Hrozně to bolí. Bože, taková bolest.“

Zvedla hlavu a zařvala: „Někdo z údržby! Někdo z vedení! Zastavte ten zatracený krám! Ne schody, motor! Vypněte proud!“

Kde jsou sakra hasiči? Sachsová si prohlížela rozsáhlá zranění a netušila, co má dělat. Stáhla si bundu a přitiskla ji k rozsekané tkáni na mužově břiše a podbřišku. Proud krve zeslábl jen neznatelně.

„Ach, ach, ach,“ sténal zraněný.

Hledala dráty, které by přeřezala – v zadní kapse kalhot nosila velmi nezákonný, leč velmi ostrý vystřelovací nůž –, ale nikde žádný kabel neviděla. Jak může někdo vyrobit takový mechanismus a nevybavit ho vypínačem? Kristepane. Taková neschopnost!

„Moje žena,“ zašeptal muž.

„Pssst,“ konejšila ho Sachsová. „Všechno bude v pořádku.“ Věděla však, že nic v pořádku nebude. Měl tělo na cucky, a i kdyby přežil, zranění zanechá trvalé následky.

„Moje žena. Je... Zajdete za ní? Můj syn. Povězte jim, že je miluju.“

„Povíte jim to sám, Gregu.“ Přečetla si jmenovku.

„Jste policistka.“ Zalupal po dechu.

„Správně. A brzy tu budou záchranáři.“